

Det kan ei heller være nødvendigt for Statskassen at bibeholde disse smaalige og tilfældige Standsindtægter. Statskassen overtager Korntienden og Præstegaardsjorden til en langt højere Værdi end det var for forudsat paa den Tid, da der først blev Tale om at sætte Geistligheden paa fast Lønning.

Ogsaa bør den Ulighed fremhæves, at de nævnte særegne Præstepaalæg hverken hvile paa det tiendefri Hartkorn eller paa Kjøbstæderne, men det skjønnes ikke stemmende med borgerlig Lighed i Skatter, at Bondejorden fremdeles bliver særlig bebyrdet med en saa ufornuøden og vilkaarlig Præsteskatt, efter at Geistligheden er bleven indordnet under Statens Embedsstand ogsaa i Lønninger.

Dommerkornet bortfaldt t. Ex., da den juridiske Embedsstand i 1861 undergik en lignende Reform.

Iser af disse Hensyn er det nævnte Mindretals Forslag under Nr. 1 fremgaaet, med Hensyn til Smaaredselstienden og Smaaredselen.

Derhos mener Mindretallet, at der efter Indførelsen af Præsternes Lønning som Stats-embedsmænd ikke vil være nogen Konsekvents eller afgiftsmæssig Forstand i at vedligeholde en saa særegen — og i sin Oprindelse og Omfang saa personlig — Skat som Præstepengene paa de tiendefri Herregaarde, og det er derfor foreslaaet af Mindretallet, at denne geistlige Indtægt bortfalder samtidig med, at Præsterne tage Løn af Statskassen.

Et andet Mindretal (M. Andersen, Brig, Klein og Lund) maa som Betingelse for at tiltræde et Lovforslag om, at Præsterne sættes paa fast Pengeløn, og at de hidtil til deres Lønning henliggende Midler indbrages i Statskassen — navnlig naar der ikke af de saaledes indbragne Midler skal dannes en særlig kirkelig Fond — fastholde den Fordring, at den faste Pengeløn bestemmes saaledes, at Totalbeløbet af Lønningerne nogenlunde svarer til de nuværende Indtægtsbeløbs Sum, dog med Fradrag af Offer og Accidenter. Ligesom dette nu ingenlunde er Tilfældet med de af Udvalgets Flertal indstillede, saalidt som med Lovforslagets, Lønninger, saaledes turde disse Lønninger, efter dette Mindretals Formening, ogsaa i og for sig være altfor knappe. Man skal herved blandt Andet særligt bemærke, at de Præsterne efter Lovforslagets § 7 tillagte Emolumenter — i Forbindelse, som det synes at være Flertallets Mening, med Etableringslaan m. v. — vistnok paa ingen Maade kunne sættes lig en Nettoindtægt af 1000 Kroner om Aaret. Mindretallet, der iøvrigt af flere Grunde maatte anse en Forandring i Lovforslagets § 7 for ønskelig, har i Udvalget stillet Forslag i den Retning, men Mindretallets Anskuelse paa dette Punkt saavel som i det Hele med Hensyn til de Indtægter m. v., der rettelig burde tillægges Præsterne, have mødt saa ringe Smøbekommen hos Udvalgets overveiende Flertal, at man har maattet opgive Haabet om endog kun tilnærmelsesvis at føre dem igjennem, og Mindretallet har derfor anset det for rigtigt at inkrænte sig til at indtage det negative Standpunkt ikke at slutte sig til Lovforslaget. — Herefter er der ikke Opfordring for dette Mindretal til at gaa nærmere ind paa Spørgsmaalene om Lovens Indskrænkning til kun at omfatte Landsbypræster (samt Biskopper) og om den Rante, ved Bortfaldet af Præstegaardsjord særligt at stræbe efter at begunstige Dannelsen af selvstændige mindre Auldsbrug. Man bemærker derfor kun med Hensyn til det sidste, at, om man end ikke i Almindelighed skal udtale sig imod denne Rante, turde dog maaste de i denne Henseende til § 7 gjorde Forslag gaa noget for vidt i Opstillingen af ufravigelige, stærkt begrænsende Lovbestemmelser, og med Hensyn til det første Spørgsmaal, at det ikke kan erkendes, at der skulde være nogen Høie til at betinge en Lov om fast Pengelønning for Præsterne i Kjøbstæderne af, at disse udrede et særligt Bidrag til Statskassen som Bederlag for bortfaldende Offer og Accidenter udover, hvad der maatte blive paalagt Landkommunerne i saadant Niemed.